

Publicerad 2017-03-02 04:36 av Karl-Bo Lundstedt

Efter en dröm som jag hade denna natt. KB

Vetekorns gemenskap

Han sa: "Om inte vetekornet faller i marken och dör. Så blir det ett ensamt korn."

Jag drömde att:

Du var plötsligt med i min dröm. Sov i mitt rum i en annan säng.

Helt naturligt. Det var som det var. Utan förklaring.

Vi var vänner på djupet av vår själ igen. Vi var de borttappade syskonen som funnit varandra genom sanningen bortom lögnen och falska fasader.

En stund lade Du Dig bredvid. Kanske Du var mörkrädd, eller ville kanske bara trösta mitt knyte till själ.

Sen gjorde Du frukost. Sa att Vi hade mycket att göra.

Att jag skulle vara de svagas advokat.

Du förde mig till ett hus där alla hade fått vräkningsbesked, på de rikas bekostnad. Jag fick vishet från höjden. Kunskap från kärleken. Rättspatos från rättfärdigheten själv.

Du visste att jag hade gåvorna, och lockade bara fram dem i ljuset av himlen.

De fattiga fick stanna. På skam kom de som slår i bojor.

Det blev glädje och fest.

Sen åter till mitt rum. Vi somnade trygga i en kärleksfull gemenskap. Uppståndelsen var nära.

Vaknade och kände välbehag. Vetekornets lag, i ensamheten i mörkret fann Vi ljuset. Och Du lärde mig att betjäna. Och jag släppte åter in Dig i mitt livsrum...

Amen ske alltså!

KB

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Karl-Bo Lundstedt med Poeter.se id #19996 innehar upphovsrätten